

ת"פ 8722/12/13 - מדינת ישראל נגד יעקב מימוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 8722-12-13 מדינת ישראל נ' מימוני
תיק חיצוני: 141857/2013

בפני	כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	יעקב מימוני

החלטה

לפני בקשה לגילוי מסמכים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982 (להלן: "**החוק**").

כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם עבירה של פריצה לבנין שאינו דירה וביצוע גניבה, לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, תשל"ז 1977.

במסגרת פרשת ההוכחות ביום תום פרשת התביעה, טען הנאשם כי אין לחייבו להשיב לאשמה, זאת הואיל וההודאה שנגבתה ממנו, בעת חקירתו במשטרה הייתה מאולצת, וניתנה תחת לחץ ואיומים שנמשכו מספר שעות מצד החוקרים. כן, נטען לעניין החקירה, כי הנאשם הינו אדם שאינו יודע קרוא וכתוב ולמרות זאת לא תועדה החקירה באופן חזותי. מכל מקום, טען הנאשם, כי אין צילומים או ראיות מהותיות הקושרות את הנאשם לביצוע העבירה, ואף לא מתקיימת דרישת קיומו של "דבר מה הנוסף" להודאה.

בנוסף, ביקש ב"כ הנאשם להורות לב"כ המאשימה להמציא לידיה את חומר החקירה בתיקים אחרים, שהזכיר בעדותו השוטף יחיאל דהן.

בהחלטתי מיום 09.02.2017 דחיתי את טענת הנאשם כי אין להשיב לאשמה.

עוד קבעתי בהחלטה זו, כי בהתייחס לבקשת ב"כ הנאשם לקבלת חומר ראיות נוסף, הרי שמדובר בבקשה לפי ס' 108 לחוק וקבעתי כי ישנה העדר בהירות בבקשת הסנגור לעניין המסמכים אותם הוא מבקש. על כן, ולאחר שבחנתי את הדברים, מצאתי כי יש מקום להורות לתביעה להתייחס באופן מפורט לבקשה להמציא מסמכים נוספים. יחד עם זאת, ועל מנת שהתביעה תוכל להתייחס לבקשה, על הנאשם להעלות אותה, באופן סדור על הכתב, תוך ציון מפורט של אותם מסמכים נדרשים. עוד הדגשתי בהחלטה זו כי אין מדובר באותו נוסח לקוני של בקשה, בה נקט ב"כ הנאשם במסגרת פקס שנשלח לתביעות והוצג לפני.

בהמשך לאמור, הוגשה בקשה ע"י ב"כ הנאשם, בה נכתב כי בית המשפט מתבקש ליתן צו לגילוי מסמכים שלהלן:
"בחקירה נגדית (עמ'..ש'...) של עד תביעה מס' 4 - יחיאל דהן טען כי חקר את הנאשם. לאור טענות הנאשם
מתבקש בית המשפט הנכבד להורות לתביעה להיעתר למבוקש."

זו לשון הבקשה. הא ותו לא.

המאשימה בתגובתה התנגדה לבקשה, בטענה שהבקשה, טעמיה והרלוונטיות של החומר לבירור אישום, נותרו עלומים.

דין והכרעה

סעיף 108 לחסד"פ קובע כך:

"בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם
אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו
בהזמנה או בצו."

בבג"צ 9264/04 מדינת ישראל נ' בית משפט השלום בירושלים, עמד בית המשפט העליון על האבחנה בין בקשות
לפי סעיף 74 לחוק לבין בקשות לפי ס' 108 וקבע כי:

"דומה כי עיקר ההבחנה בין הסמכויות השונות להורות על המצאת החומר המבוקש נעוצה בשאלה אם
יש בסיס להטיל את החובה להמציא את החומר לעינו של בית המשפט על התביעה. במסגרת סעיף 74
הנ"ל התביעה היא שחייבת להמציא את החומר, וזאת כאשר מדובר על פני הדברים ב"חומר חקירה"
שלנאשם קיימת זכות לכאורית לעיין בו אף אם לא יבקש להגישו כראיה במשפט. לעומת זאת מסירת
החומר על פי צו לפי סעיף 108 לחסד"פ היא עניין שבשיקול דעת שמפעיל בית המשפט בשלב הבאת
הראיות בכל הנוגע לאופן ניהול המשפט והרלוונטיות של הראיות אשר הצדדים מבקשים להגיש. לפיכך
כאשר מדובר בחומר שאינו מצוי בידי התביעה, על בית המשפט להבחין בגדר השיקולים שיפעיל בין
חומר שעל פי טיבו מצוי בשליטתה של התביעה במובן הרחב, בהיותו בידי גורמים שיש להם זיקה ישירה
לחקירה, או חומר שהיה צריך להימצא בידי התביעה בשל זיקתו לחקירה, לבין חומר אשר אין בו כדי
להטיל על התביעה חובה להשיגו גם אם הנאשם או סנגורו מעוניינים בו לצורך הגנתם." (ההדגשה
אינה במקור א.ה.ה).

כפי שנראה בהלכה המובאת לעיל, המבחן אותו נדרש בית המשפט להפעיל בבואו להחליט במסגרת בקשות לפי סעיף
108 הנו מבחן הרלוונטיות, קרי, האם יש בחומרים המתבקשים משום רלוונטיות וזיקה לנושאים שבמחלוקת ואשר
יביאו תועלת להגנת הנאשם.

עוד נאמר על כך בבג"צ 9264/04 שלעיל:

" בית המשפט יעיין בחומר שבמחלוקת חרף הפגיעה המסוימת בזכויותיו של עד או מתלונן, כאשר הסנגור מצביע על הרלוונטיות של החומר להליך המתנהל נגד מרשו, וכאשר שוכנע בית המשפט, לאחר שניתנה לתביעה הזדמנות להגיב על טענות הסנגור, כי על פני הדברים קיימת אפשרות - החורגת מגדר תקווה ספקולטיבית ורחוקה - שתהיה בחומר תועלת להגנת הנאשם. לעומת זאת יימנע בית המשפט מלעיין בחומר כאשר כבר על פני הדברים - עוד לפני העיין בחומר - נראה כי אין זיקה בין החומר הנדון לבין השאלות העשויות להיות במחלוקת במשפט ובין החומר לפוטנציאל ההגנה של הנאשם, או שהזיקה היא רחוקה ושולית" (ההדגשה אינה במקור א.ה.ה.).

מכאן, שבמסגרת מבחן הרלוונטיות, על המבקש להצביע על הזיקה שבין החומרים המתבקשים לבין הגנתו של הנאשם.

ואולם, הבקשה שלפניי הינה לקונית וחסרה ביותר. בניגוד להנחיית המדויקת, באשר לפירוט הנדרש בבקשה, וחרף העובדה שדין ההוכחות נדחה על מנת לאפשר לנאשם למצות את זכותו ולעתור באופן מנומק ומפורט, כדי שהן התביעה והן בית המשפט יוכלו לבחון את בקשתו לגופה, בחר הנאשם להסתפק גם זו הפעם בבקשה דלה ביותר - לא הובהר מהו החומר המתבקש, באילו הקשרים ולא נעשה אף ניסיון רפה ביותר להבהיר את הקשר של אותו חומר להגנתו של הנאשם. הנה כי כן, לא הניח הנאשם כל תשתית ולו המינימלית ביותר באשר למהותו של החומר, היקפו וחיוניותו להגנתו של הנאשם.

למעלה מן הצורך יובהר, כי אין גם מקום להטיל על התביעה את הנטל לשער ולהניח מהם אותם מסמכים המבוקשים. אמנם, הבקשה מתייחס לדברי העד יחיאל דהן, שמסר בעדותו כי חקר את הנאשם בתיקים אחרים. אולם, העדר הגדרה של אותו חומר מבוקש, יטיל על התביעה להעביר לנאשם חומר שתוכנו והיקפו כלל אינם מוגדרים, שלא לצורך. מעבר להכבדה ולניהול לא-מושכל של משאבים העומדים לרשות המשיבה, באמור יהיה גם כדי להוביל - הלכה למעשה - לכדי היפוך של נטלי הראייה. דברים אלו יפים, על אחת כמה וכמה, שעה שכאמור, לא הוצג כל טעם באשר לרלוונטיות הדברים להגנתו של הנאשם.

מכל הנימוקים המפורטים לעיל, דינה של הבקשה להידחות, וכך אני מורה.

ניתנה היום, כ"ב ניסן תשע"ח, 07 אפריל 2018, בהעדר
הצדדים.